

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

Α έχετε άκουσει πολλές ιστορίες για τους 'Ο-θέλλους της εποχής μας και τις ερωτικές τραγωδίες τους, μά είμαι θέσσιος πως καμμία έ-π' αυτές δεν μπορεί να συγκριθ' με την άφάνταστη περιπέτεια του σενιόρ 'Αλθαρέζ, που βρίσκεται σήμερα στο φρενοκομείο της 'Αγίας 'Αννας, λίγο π'ω έξω από τη Μαδρίτη.

Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ ήταν από μια παλιά οικογένεια 'Ισπανών μεγιστών που είχαν μια ζωή γεμάτη από ήρωικούς πολέμους, αιματηρές μονομαχίες και σκληρούς έρωτες. Είκοσι χρόνια, σ'ε μια ιστορική ταυρομαχία, τότε π'ω ένας ταύρος της Βαλεντίας έσκόισε με τα κέρατά του τον περίφημο τωρό 'Αρακούθ, ο σενιόρ 'Αλθαρέζ γνώρισε μια δράση και γελιστή νέα, τη Μερσεντές 'Ιμπέριο, κόρη έ-νος γέρου εισοδηματία, που είχε δική του μιά άπειρητη έπαρ-χία. Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ, βίαιος κ' έξαλλος σ' όλα τ'αίσθημα-τά, άγάπησε μ' ένα παράφορο πάθος τη γλυκεία Μερσεντές κ' άρχισε να της στέλνει κάθε μέρα τ'α πιο κόκκινα και τ'α πιο με-θυστικά τριαντάφυλλα της βίλλας του. 'Επειτα, σιγά-σιγά, κ' έδωσε την έμπιστοσύνη του πατέρα της, άρχισε να μπαίνει έ-λειψ'ερα στο σπίτι της άγαμημένης του κ' ένα θ'όδυ, τ'έλεγε από τόν έρωτά της, την έκλεψε και κρύφτηκε μαζί της στη Σεβίλλια, γιατί οι συγγενείς της Μερσεντές δεν τόν ήθελαν για άνδρα της. Ο σενιόρ 'Ιμπέριο, ο πατέρας της, όταν έμαθε πως είχε φύγει η κόρη του, γλώμισσε από την συγκίνηση κ' άσφαυρα ένωισε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά, που τόν σώρισε κατα-γής άναίσθητο. 'Όστερ' από λίγο, πέθανε προφέροντας τ' δυο-μιά της Μερσεντές.

Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ, αδιάφορος γι' αυτή τη συμφορά, παν-τρεύτηκε την άγαμημένη του, έκανε μαζί της ένα ταξίδι στη Μαδύρα και ξαναγύρισε ύστερ' από λίγο καιρ' στη βίλλα του, σ'η Μαδρίτη.

Η Μερσεντές, με τ'ό γάμο της, είχε γίνει πιο όμορφη. Τ'α μάτια της πετούσαν φωτιές και τ'α κόκκινα χείλη της ήσαν ύ-γρα πάντα, σάν να ζητούσαν άγχόρτατα φίλια. Ήταν μιά φίλα-ρεσκή γυναίκα, που της έβρε σ' θαυμασμούς τ'ων ανδρών, μά δεν ήταν διόλου έπιπόλαη. 'Αγαπού-σε τόν άνδρα της, χωρίς πάθος, χωρίς τρέλλες και δάκρυα, μ' ένα γελιστό έρωτα, εύχυσμένο.

Μά η άγάπη αυτή, που ήταν τό-σο άπλη και τόσο ήσυχη, άρχισε να θασανίζει τόν σενιόρ 'Αλθα-ρέζ και να τόν κάνει να φαντάζε-ται πως τόν άπατούσε... Κι' αυτή άκριβώς την άγωνία που ένοιω-θε τότε, την είχε δοκιμάσει και την παραμονή του γάμου του, βλέποντας τη φιλάρεσκη Μερ-σεντές να χενίζεται μπροστά σ'όν καθρέφτη. Τού φάνηκε τότε πως τ'α μάτια της είχαν 'να εί-ρωνικό γέλιο και πως τ'ο χαμό-γελό της ήταν αινιγματικό, μυσ-τηριώδες, άνεξηγτο, σάν να ή-θελε να τού π'η πως αυτή η ένει-σίς τους τού έπέφυλασε ένα σκυ-ρό έκπληξις... Ο σενιόρ 'Αλθα-ρέζ, ώστόσο, παρασύρθηκε γρή-γορα από τ'ό πάθος του και έ-χασε τότε τούς φόβους του και τούς δισταγμούς του. Μά σήμερα αυτή η ίδια άγωνία φούντωσε μέ-σα του σάν μιά άσβυστη φλόγα που τόν έλουανε μ' ένα αγιάτρευ-το πυρετό.

Από κείνη τ'ή μέρα, η ζωή του έγινε ένα εφιαλτικό μαρτύριο. 'Όποιος πλησίαζε τ'η γυναίκα του, ήταν ένας άσπουδος άγθρας του κ' όποιος κυρία κροφουλού-σε μαζί της, ήταν μιά υεστή, που τ'η βοηθούσε σ'ούς άπόκρυ-φους έρωτές της. Ο σενιόρ 'Αλ-θαρέζ, τότε, για να δώση ένα τέ-λος σ' αυτή τ'ην ερωτική τρέλλα-του, μιά και δεν μπορούσε να φυ-λακίση τ'η γυναίκα του σ'η βίλ-

λα του, γιατί θά τόν περιελούσε ο κόσμος, φώναξε έναν ιδι-ωτικό ντέκτιβ, που είχε φήμη έξυπτου κ' έπιδέξιο άστυνομ-κού και τού άνέθεσε να προσέχη τ'η γυναίκα του.

Ο Ραμόν Μεντές, ιδιωτικός ντέκτιβ, ανέλαβε πρόθυμα σ'η τ'ην εύκολη ύπόθεσι.

—Πόσο καιρ' θέλετε να παρακολουθ'η την κυρία σας ; τόν ρώτησε.

—Μά, δεν ξέρω πόσο... τού άπάντησε στενωχωρημένο, ο σε-νιόρ 'Αλθαρέζ. Θά δούμε πόσο θά θαστέξη αυτή η κατάσταση. Έχω μερικές ύποψιες για τόν Χουάν Μαρράνο, για τόν Κικί-λο Φουένος...

—Είμαι θέσσιος πως έγινε μονάχα ύποψιες... ψιθύρισε με σε-βισμό ο ντέκτιβ. Ο πρώτος, όπως ξέρω πολύ καλά, είναι τρέλλα έρωτευμένος με τ'η δούνα 'Ισαβέλλα Κ... και ο δεύτε-ρος με τ'η δούνα 'Ελθίρα Μ... Δίχως να ξέρω άκόμη πολλά πράγματα, έχω τ'η διαίσθησι ότι η σενιόρα Μερσεντές είναι και θά μείνη μιά ένάρρητη σύζυγος...

—Γιά να δούμε... Γιά να δούμε... έκανε δύσπιστα ο σενιόρ 'Αλθαρέζ. Κι' εγώ δεν έχω καμμία ένδειξι, κανένα στοιχείο... Μά τ'ο ένστικτό μου, δεν με θέλασε ποτέ...

Και δουζοντας τ'ο πορτοφόλι του, πλήρωσε τ'η έξοδα κ'ι τ'ην άμοιβή ένος μηνός σ'όν Ραμόν Μεντές, που ήταν 'πως είπαμε ο καλύτερος ντέκτιβ τ'ης 'Ισπανίας.

Αυτ'οι οι δυο άνδρες, ύστερ' από τ'η δεύτερη έξοδομά έγι-ναν άχώριστοι φίλοι. Κάθε δυο-τρείς μέρες ο Ραμόν Μεντές παρουσιαζόταν σ'όν σενιόρ 'Αλθαρέζ κ' έδινε τ'ην άναφορά του. Η σενιόρα Μερσεντές φλέρταρε με πολλούς έους, όπως κάθε φιλάρεσκη κ' όμορφη γυναίκα, μά δεν έδινε τ'ην καρδιά της σ'ε κανένα...

—Μά όπως κ' αν είναι, τού έλεγε κάθε φορά, έλπιζω πως μ'οι έχετε έμπιστοσύνη. 'Αγαπά τ'η δουλειά μου κ' είμαι θέσσιος πως μέχρι σήμερα δεν λάθεσα ποτέ μου...

Κι' έτσι, όταν πέρασε ο μήνας, ο σενιόρ 'Αλθαρέζ διάτασε ν' άπολύση τόν ιδιωτικό άστυνομικό του. Τού φαινόταν πως δια-κινδύνευε έτσι τ'ην εύτυχία του. Κι' αντί να τόν διώξη τόν κρά-τση για τ'οις μήνες άκόμη κοντά του.

Μά αυτοί οι τρείς μήνες σιγά-σιγά έγιναν δέκα δολέφια χρό-νια. 'Επί δέκα χρόνια ο Ραμόν Μεντές πρόσχε τ'η σενιόρα Μερ-σεντές, δίχως ν' άνακαλύψη ποτέ του καμμία έννοχη σ'έγι τ'η. Λοι-πόν; Δεν έφταναν αυτά τ'α δέκα χρόνια για ν' άποδείξουν ότι ο-σο φιλάρεσκη κ' αν ήταν η γυ-ναίκα του, είχε μείνει πιστή κ' έ-νάρετη; Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ π'ι-ρε τότε τ'ην άπόφασι να στείλ-η στο καλό τόν ντέκτιβ, όταν ά-ξασα έξοπασε ξ'α σκ'νδαλο. Ένας έρωτευμένος φέψεψε ένα θρόδυ μιά σφαίρα στην καρδιά τού Ραμόν Μεντές, γιατί ήξε-ρε τ'ις σχέσεις του με μιά κυρία τ'ης άριστοκρατίας!..

Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ συγκινή-θηκε όταν έμαθε τόν θάνατο τού ντέκτιβ, σάν φίλος που χάνει μιά καλή συντροφιά. Άξασα δ-μως η συγκίνησις του πήρε μιά παράξενη μορφή: έγινε μιά τρά-γικη άγωνία. Μήπως ο Ραμόν Μεντές τόν κορόιδευε επί δέκα χρόνια για να παίρη τ'εζάμπα τ'ο μισθό του; Αυτή η δ'έα έσκασε μέσα σ'ο κεφάλι του σάν μπό-μπα!.. Πόσες και πόσες άπιστίες τ'ης Μερσεντές δεν ήα είχε κρύ-ψει για να μ'η χάση τ'ο μηνιαίο του!... Κι' έκείνος ο ήλιθιος, τόν πίστευε και γινόταν ο περίγελος τού κόσμου!..

Ο σενιόρ 'Αλθαρέζ, τρελλός από τ'η λύσσα του, γύρισε γρή-γορα σ'ο σπίτι κ' έτρεξε δ'ω και κεί να βρ'η τ'η γυναίκα του. Η Μερσεντές π'ο όμορφη και π'ο γελιστή από κάθε άλλη φορά, έφτιαχνε ένα γλυκό σ'την κουζίνα.

—Θέλω να σοι μ'η σω! τ'η έ-λε ('Η συνέχεια εις τ'ην σελ. 1244).

Η Μερσεντές, π'ο όμορφη από κάθε άλλη φορά, έφτιαχνε ένα γλυκό σ'την κουζίνα

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1208)

—Σκόρδο με άλατι.
—Πω - πω - πω - πω, όρε ξάδερφε, τί είναι αυτό που έκανες, όρε ;
—Γιατί ; Μην εινε Ραμαζάνι ;
—Γρώνε σκόρδο στην αυλη ποτέ ;... Ούτε να τ' άκούσινε θέλουν
αί Ευρωπαίοι ! 'Ο πρεσβευτής της 'Ιταλίας, που του μερσι., παρ' ολίγου
να κανη έμετό !...
—Τί, δεν ιά τρώνε αυτοί τά σκόρδα, ξάδερφε ;
—'Οχι
—'Οχι !... Δεν πάνε να χαθούν !... Τότε τί θέλουν και ζουν, άφο
δεν τρώνε σκόρδα ;...
—Μα έινε μπορούνε να τά φάνε !...
—Μα αυτοί τρώνε χελώνες !...
—Χελώνες, άμα θές, φάγε και σύ. 'Ετσι θά γίνης και της μόδας,
και θά πούνε επρόδευε ο Μπόζας ο Τσελπένης !... 'Αλλά σκόρδα, έδώ
μέσα, όχι !...
—'Όποτε κατακρίνιτε να τρώη χελώνες, όταν θέλουνε οί 'Ιταλοί, και
σούπες με θολόσταχτη, κι' αυτές με το κουτάλι. Κι' ο Θεός γιατί τους
έβασε τα δάχτυλα, βρε ξάδερφε ;... Για άμωρφία ; 'Η μήπως είμαστε
«παρμένιοι» (παραιτυτικοί) να τρώμε με κουτάλια, και όχι με τα δάχτυ-
λα, γιά να τά γλύφουμε κατόπιν ;... Θεέ μου, 'Αλλά και Γιερωμπί !
Πώς θά καταλάβης φαγητό, άν δεν γλύφης στο τέλος και τα δάχτυ-
λά σου !...
—'Επεσε να πεθάνη ο Μπόζας ο Τσελπένης από τον καύμό του.
—'Ανάθεμα την ώρα που με φέρανε έδώ !... κρυφανασι-έναςέ.
Βασιλική γιατροί τον είδαν, γιατρικά του φέρανε, ο κόσμος άνισύ-
χθηκε και ή έφημερίδες γράψαν, κι' όλος ο κόσμος με ενδιαφέρον διά-
βαζε :

«'Η Α. Ε., ο Αδολφός κ. Μπόζας ο Τσελπένης, άσθμει οο-
δαρδς από ήμερών. 'Ο Θεός να έξαντίση επ' αυτού την χάριν
του, και να θεραπεύη ταίχες, χάριν της Αδής και της πα-
τρίδος, ο έκλεκτός ούτος 'Αλδανός.

Κι' ο Θεός λυπήθηκε τις έφημερίδες, λυπήθηκε και το λαό, και έκανε
τη χάρι του, και ο Τσελπένης έσηκώθηκε.
Κάποιο κατάπλισμα από καλαμποκάλευρο, που το είχαν γιά να του
το βάσουν στην κοιλιά, με κόκκινο πιπέρι, τό...έφαγε και συνήλθε !
'Αλλά δεν είχε πλέον όρεξη, δεν είχε πια κοράγιο.
'Ηταν πλέον αδύνατος οάν η σκιά. Τώρα το πανταλόνι του έχο-
τανε πλατύ και μπορούσε να περπατά έλευθερώς και να κάθεται σ' αυ-
ροπόδι. Τράβηξε λοιπόν κατά τόν ξάδερφο, τόν Σαλή - Προέντζα -
Μπουόρδα. Τόν βρήκε μέσα σό τοιούτης και γλυκίσματα ένα σωρό.
—'Ελα να φας και ού λιγάκι, ξάδερφε, τού έλε. Μας στείλαν σή-
μερα πολλά, γιατί έχομε και Μπαϊράμι. Το λημονήσες ;
—Δεν έχω πλέον, ξάδερφέ μου, όρεξη γιά τίποτε.
—Νά, πάρε λιγάκι απ' αυό τον μακαλαβά. Σέρεις ; Είνε πρώτης
τάξως. Γεμάτος με κοκκινάγια !...
—Μωρέ και με πράσσα να ήταν γεμάτος, δεν θέλω, ξάδερφε, να
φάω... Δεν μπορώ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατώντας τη λύσσα του μπροστά στην ύπρε-
τρια.

Η Μερσεντές χλώμιασε άσφαινα και τόν άκολούθησε σιωπη-
λή στο σαλόνι. 'Ο σενιόρ 'Αλθαρές, θέβασε τώρα πώς είχε
μπροστά του μία ένοχη, της φώναξε άγρια :

—Γιατί χλώμιασες ; Γιατί ;...

'Εκείνη, άρχισε να τρέμη κι' άσυναίσθητα έφερε το χέρι της
στο στήθος της γιά να κρύψη καλύτερα ένα γράμμα... 'Ο σε-
νιόρ 'Αλθαρές, έξω φρενών από τη ζήλεια του, δεν θέλησε να
πει.θ από καμιά άλλη απόδειξη. 'Εκείνο το γράμμα είχε
προδώσει τις απόψεις της. Κι' ούρλιάζοντας σαν θηρίο, την άρ-
πάξε από το λαιμό και την έφειξε με δύναμη, ώπου ένοιωσε
το σώμα της άμωρφης Μερσεντές να παραλύη μέσα στά ματωμένα
χέρια του... 'Επειτα, άρθηκε στο πτώμα να κυλίση πάνω σό πά-
τωμα κι' έσκυψε άνασαινώντας θραεία και πήρε από το στήθος
της άμωρφης νεκρής το ένοχο γράμμα.

'Ο σενιόρ 'Αλθαρές τότε, με τά μάτια γουρλωμένα από τη
φρίκη, διάβασε τα έξης :

«Ξενόρε, το άπόγευμα θά σάς πτείλω τη βέρα σας. Κώλψησε
το ράγισμα προσεχτικά κι' έτσι ο σείνός σας δεν θά καταλάβη τίποτε.
Πρεξέ, χρυσόχοος.

'Ο σενιόρ 'Αλθαρές τότε κατάλαβε γιατί είχε χλωμίσει ή
γυναίκα του, μά ήταν πια άργά. Την είχε πνίξει με τά ίδια του
τά χέρια !...

Μά τί κομικό ποό ήταν εκείνο το γράμμα ! Τί κομικό !... 'Ο
σενιόρ 'Αλθαρές έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, παράφωνο, άτε-
λειωτο, γέλιο τρελλό.

'Η εαφνική αποκάλυψη της αλήθειας τόν έκανε να χάση τά
λογικά του. Καί σήμερα, όπως σάς είπα, θρίσκειται στο φρενο-
κομείο της 'Αγίας 'Ανας, λίγο πιο έξω απ' τη Μαδρίτη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1230)

—Μή μ' άγγίζετε !... Δεν βλέπετε λοιπόν πως είμαι ένας καταδικα-
σμένος ; 'Εδώ και λίγες μέρες δραπέτευσα από τό λεπροκομείο τού
Σάν Πάμπλο... Είνε μά άπ.λειστη ιστορία ή ζωή μου. Δεν έχω τώρα
καιρό να σάς διηγηθώ. Ξέρω πως με κυνηγούν γιά να με πιά-
σουν. Μά έγώ έλπίζω να φτάσω γρήγορα στή Αίμα. Έχω να κανο-
νίσω κάτι λογαριασμούς με τόν καλύτερο φίλο μου που έγινε και φί-
λος της άμωρφης γυναίκας μου. Κι' ώστόσο μου είχε δοκιστή πώς
θά την σεβόταν και θά την προσπάτενε... 'Εκαράχο, μου κάνετε μία
χάρι ; Δανείστε μου ίνα περιστοφο...

«Κι' έγώ τότε, δίχως να μπορώ να προφέρω λέξη, έδωσα στόν άν-
θρωπο που μου είχε σώσει τη ζωή, τό περιστοφό μου, άν καί ήξερα
τί τό ήθελε... 'Ο λεπρός τότε έκανε ν' ανοίξη τά χέρια του γιά να
μ' άγκαλιάση από τά χερά του, μά γρήγορα τά ξανάκλεισε με ένα
στεναγμό πίκρας και με μία βραχνή και ραγισμένη φωνή μου έλε :

— Εύχαριστώ, «Καράχο»... Αύτη' είνε ή μόνη χάρι που δεν την
άρνείται κανείς...
Και χάθηκε πάλι μέσα στό σκοτάδι τού παρθένου δάσους.
'Ο Πιέρο Μαυρά ήπε ακόμη ένα σούσαν καί ύστερα έπρόσθεσε :
— 'Από τότε δεν ξανάβρισκα να γίνεται λόγος γι' αυτό τό λεπρό...
Μά έχω πάντα ένα βάρος στή συνείδησή μου, γιατί τοδώσα τό πι-
στόλι. Και γι' αυτό πίνω τόσο άλκοόλ... Γιά να ξεχάσω !...
ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1219)

τρομαγμένος. 'Ο νεκρός ήταν...ό μυστηριώδης κύριος, με τόν όποιον
είχα κουνεντιάσει τό βράδυ της προηγούμενης ήμέρας !...

Και τότε κατάλαβα γιά ή τό πρόσωπο εκείνο που ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.
—Από τί πέθανε ; ρώτησε μία κυρία, ποδλαίγει, καθισμένη κοντά
στο φέρετρό.

—'Από κακοήθη πυρετό... 'Όλη τη βδομάδα ή αν άνασθητος σιό
κρεβάτι... Συγχωρήθηκε χ θ έ σ τ ο μεσημέρι !...

—Χτες τό μεσημέρι !... φώναζε. Δεν είνε δυνατόν αυτό, άφοι χ θ ές
τό β ρ ά δ υ τόν είλα' σ' ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τσες ώ-
ρες !...

'Η κυρία με κτύπαξε τρομαγμένη, σαν να είχε μπροστά της έναν
τρελλό.

Και ή αλήθεια είνε δ'ι ένοιωθα τό μυαλό μου να σαλεύει !...

Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με τό φάντασμα τού 'Οστέαν ;

IBAN KOUPIPIN

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1242)

αίματος, γιατί τά παιδιά που έκαναν θά τά βάρανε μία τρομερή κλη-
ρονομική και θά γινότανσαν δυοταχιμένα. Τού άντεγρε μάλιστα
την περίπτωση τού Τοσάρεθς, που έπασσε από τη φοβερή αμωμία.

Κι' έτσι ο Λαγκρέ άναγκάσθηκε να χωρήη από την άνατιμένη
του γυναίκα, μά δεν έπαυε να τη λατρεύη και να ύποφέρει από τό
χωρισμό της.

'Ότ'όσο ή μετάγγιςας τού αίματος είνε μία από τίς πιο ήρωικές
πράξεις τού ανθρώπου. Κρίμα μόνον ότι κι' αύτή, στην έποχή μας,
άρχισαν να την έμπορεύονται. Κι' έτσι, με λίγα λεφτά, μπορείτε να
άγοράσετε δυο αίμα θέλετε. Οι «έμποροι τού αίματος» είνε πρόθυμοι
να σάς τό πουλήσουν και μάλιστα σέ τιμή είκοσιάρ...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1205)

άφήσουν πίσω μοναχό του, πώς έτσι θά τώθελε κι' αύτός. Τό
βίιο κάνουν ή γυναίκες με την Χάιδω. Πάντα κούταζαν να φεύ-
γουμε με τρόπο, να την άφύονε μονάχη, άμα ήταν κάπου έ-
κεί κοντά ο Φώτος. 'Ετσι τό χωριό φαίνονταν να ξερι κάτι που
εί ιδιοι δεν είχαν άκόμα ξεχωρίσει. 'Ο Φώτος άκουσε κάποια
φορά έλαφρές περπατήσεις μπροστά του, σ' ένα μικρό γόρσιμα
τού δρόμου, που σκέπαζαν πυκνοί όρνιοί.

—Χάιδω, έσύ 'σαι ; φώναξε.

—Ναί, άπελογήθη μία γλυκειά, μά δυνατή και σταθερή φωνή
σαν άνορίσα.

—Στάσου να πάμε αντάμω ! Ξαναείπε ο Φώτος.

Τ' άλλαφρά πατήματα άράλιναν μπροστά κι' άνάμεσα από
τά έλλαφρά πρόβαλε ή μορφή της νέας, φωτισμένη μ' ένα χαμό-
γελο παράδεινο, γεμάτο άθελη πρόκληση μά καί σκληρή από
τά πλιν άπόκρισι σ' εκείνον που θά ξεγελούσε ή 'πρόκλησι της.

—'Ητανε σά να τοδλεγε : «Έδώ είμαι. Τί με θέλεις ;»

(Άκούσθε !)